

Hrozí nám spíš teroristi nebo

Vláda ODS nebyla u moci ani dvacet dní a už oznámila, že „je to poprvé, co ČR čelí tak konkrétnímu nebezpečí teroristického činu“. Zastavovalo se metro, v ulicích Prahy jsou stovky policajtů se samopaly, na hranicích či na letištích důkladné kontroly, a to nemluvíme o opatřeních, o kterých se nám pro jistotu uráčili neříci. Po pěti dnech opatření neustávají.

V seznamech lidí, kteří by eventuálně mohli být teroristy, je celosvětově něco kolem 400 tisíc lidí, klidně tam můžete být třeba i vy, protože jste omylem zabrousili na „nehodné“ stránky.

Pod záminkou boje proti terorismu můžete být odposlouchávání, vašerozhovory mohou být zaznamenávány, může být čtena vaše pošta, emaily či esemesky.

Např. v Británii mají policajti právo při podezření „střílet a zabít“. Nejméně jeden nevinný člověk už na to doplatil svým životem, protože se policajtům nezdál jeho kabát. Kdy se toho dočkáme tady?

Zatím máme v Česku zkušenosti jen s „dýchodcem-teroristou“ z Proseka, který se snažil vyhodit do vzduchu jeden památník, pár dalších věcí a pak se sám ubodal. Langer s Topolánkem se pravděpodobně rozhodli, že je potřeba se zařadit alespoň o kategorii výš. Proč?

Jak jsme mohli vidět ve všech postižených státech, od Spojených států přes Británii po Německo, slouží hrozba teroristických útoků jako ideální záminka ke usnadnění špiclování a pronásledování lidí, kteří si dovoluují nesouhlasit s politikou vlády či systémem obecně.

Jsou oklešťována demokratická práva, svoboda projevu (např. v Německu bylo zakázáno používat vlajky Hizballáhu či mít triko s portréty jeho členů) či shromažďování.

Jsou schvalovány represivní zákony, např.

LANGER?

prodlužující dobu zadržení bez obžaloby, usnadňující odposlechy a poskytující větší pravomoci policii, armádě či tajným službám.

Po pěti letech „války proti teroru“, která kromě dobytých výpadů do Afghánistánu či Iráku a následnému fiasku v podobě zpackané okupace, obsahuje právě i boj na domácí frontě v podobě oklešťování demokratických práv, už však záminky vlád ztrácejí na důvěryhodnosti. Např. když v srpnu britská policie a tajné služby „odhalily“ spiknutí, které mělo za cíl vyhodit do vzduchu 10 letadel, našlo to u britského obyvatelstva značně rozporuplné odezvy. Místo jásotu se plných 38% lidí podle průzkumu veřejného mínění domnívá, že vláda lhala a že jen usilovala o zvýšení své upadající podpory.

Ale hlavně – načasování „teroristického poplachu“ v Česku má ještě jeden evidentní cíl. Zvýšit v obyvatelstvu strach z teroristů, aby bylo nakloněnější umístění americké raketové základny v Česku.

Když vypluly na povrch první zprávy o možném umístění této základny, podle průzkumů plných 83% lidí nesouhlasilo. Vláda se pravděpodobně rozhodla, že pouhá mediální masáž nebude stačit – a v tom mohla mít dost dobře pravdu – takže je zapotřebí zbraně vyššího kalibru. Vždyť přeci Spojené státy jsou vůdčí ve „válce proti teroru“, vždyť tlačí všemožně na to, aby Irán neměl jaderné zbraně. Irán to je ta zlá země někde v Asii, tam co je ten záliv s tou ropou, co podporuje teroristy.

To, že by základna zvýšila bezpečnost Česka, je naprostá iluze, spíše naopak. Kdyby se onen zlý Irán rozhodl vyslat raketu na české území, bylo by potřeba k jejímu sestřelení rakety vypálené ze základny stovky kilometrů od našeho území. Ne, raketová základna zde má chránit jen území Spojených států.

Politika Spojených států, a nemějme iluze, že za jiného prezidenta by byla jiná (možná by měla jiné přívlastky, jako Clintonovo „humanitární bombardování“ Jugoslávie), vyvolává masový odpor ve všech zemích, do které USA či jejich spojenci vyslaly svá vojska. Vzbuzují svou činností a přítomností oprávněný hněv milionů lidí. V jejich očích jsou vojenská zařízení Spojených států naprosto legitimním terčem. Zoufalství, které imperialismus způsobuje ve značné části světa, dohání mnohé i k tomu, že se snaží způsobit co největší škody USA a jeho spojencům, i kdyby šlo o civilní terče a rozsévání paniky na jejich území. A umístěním základny, ať raketové či „jen“ radarové, by se Česká republika zařadila po bok nejvěrnějších spojenců USA a stala by se v očích obyvatel nejen Blízkého východu jedním z úhlavních nepřátel.

• **Za odvolání všech mimořádných bezpečnostních opatření!**

• **Ne oklešťování demokratických práv a zvyšování pravomocí represivních složek!**

• **NE! americké raketové či radarové základně v Česku!**

Volební debakl švédské levice

Politická situace ve Švédsku

Švédská dělnická třída se po mnoho desetiletí nachází pod vlivem reformistů ze švédské Sociálně demokratické strany a od počátku devadesátých let také Levicové strany (bývalých stalinistů). Znamená to, že švédská dělnická třída doufá v klidný přechod a reformu kapitalistické společnosti v socialistickou. Na příklad v roce 2002 volilo 70% dělníků z Landsorganisationen (LO – svaz 15 hlavních švédských odborů) reformisty a jen 5% volilo Moderater (hlavní švádskou pravicovou stranu). Po celou dobu mezi lety 1921 až 2006 nebyli sociální demokraté u moci jen 13 let.

Socialismus nicméně není cílem sociálně demokratické strany již od roku 1914. Namísto toho se snaží všemi prostředky zachovat kapitalistickou společnost, má tedy stejně jako zbytek sociálně-demokratických stran v Evropě buržoazní politiku. Její členstvo, voliči a ekonomické prostředky ale pochází od švédské dělnické třídy. Kvůli tomuto spojení nemohou sociální demokraté provádět tak tvrdé útoky na zákoník práce nebo pracovní podmínky jako pravicové strany. To je hlavní rozdíl mezi reformistickými stranami a čistě pravicovými buržoazními stranami nejen ve Švédsku, ale i v České republice.

Samotná buržoasie se dva roky před volbami zorganizovala do tzv. Aliance – volebního bloku tvořeného 4 pravicovými stranami. Těto Alianci, vedené Moderaterem a jeho vůdcem Fredrikem Reinfeldtem, se podařilo rozdělit švédskou společnost zhruba na dvě poloviny: Levý blok (sociální demokraty, Levicovou stranu a Zelené) a Alianci.

Stanovisko revolucionářů

Ve Švédsku je několik organizací, které se nazývají revoluční – největší 3 z nich, Komunistická strana (KS, stalinisté), Socialistiska Partiet (SP, sekce Čtvrté internacionály) a Rattvisepartiet Socialisterna (RS, sekce CWI, v ČR Socialistická alternativa Budoucnost). Všechny mají několik stovek členů.

Komunistická strana ve snaze nikoho neodradit rezignovala na jakékoli požadavky, které by přesahovaly rámec kapitalistické společnosti. Tento oportunismus jí možná přinese jedno nebo dvě místa v místních zastupitelstvech, ale rozhodně neposune dělnickou třídu ani o milimetr blíže k moci.

SP, přestože chápe potřebu revoluční strany, nedává žádnou odpověď na to, jak získat

dělníky od reformismu pro marxismus. Neklade žádné požadavky na reformistické vedení – vyzývá dělníky, aby volili sociální demokraty jen proto, že jsou “menším zlem”.

RS k reformistům zaujala sektářskou pozici – chápe sociální demokracii jako čistě buržoazní stranu a ne jako stranu buržoazně dělnickou, se silným propojením s dělnickou třídou. Zaujala neutrální pozici v boji mezi sociální demokracií a Aliancí a vyzývá dělníky, aby volili ji samotnou, přestože nemá v dělnické třídě masovou podporu.

Stanovisko Arbetarmaktu, švédské sekce Ligy za 5. internacionálu, bylo následující: švédští pracující jsou nepochybně na straně reformistů. Musíme tedy spolu s našimi soudruhy z dělnické třídy, kteří mají ještě iluze v sociální demokracii, najít cesty jak přinutit reformisty k boji za naše požadavky. A v tomto společném boji je dostat na naši stranu, pod prapor marxistického programu a sociální revoluce. Říkáme, tak jako kdysi Lenin, podpořte reformisty tak, jak provaz podpírá oběsence.

Nová dělnická strana sociální revoluce nemůže být zformována dříve než se avantgarda proletariátu zbaví svých falešných nadějí v reformistické strany. V našem boji za revoluční stranu nesmíme tedy reformistické strany přehlížet.

Tato taktika boje proti reformistům je použitelná nejen ve Švédsku, ale všude tam, kde v ně má dělnická třída a především její avantgarda, stále iluze. Švédští socialisté mimo Arbetarmakt ovšem nebyli schopni této taktice porozumět nebo ji použít.

Co dál?

Volební výsledky ze 17. září daly sociální demokracii nakonec velkou ránu – míra její podpory byla jedna z nejnižších v historii, pouhých 35% hlasů. Ve skutečnosti to byl nejhorší výsledek od roku 1920! Den poté Aliance veřejně oznámila své vítězství s 48,2% hlasů proti 46% pro Levý blok. Švédští pracující přesto zůstali na straně reformistů – 64% členů LO volilo reformisty a 24% Alianci. Přesto tento znatelný posun doprava způsobil, že Levý blok přišel o moc.

Jaké to mělo příčiny? V polovině 90. let vypukla ve Švédsku velká ekonomická krize v důsledku nestability, kapitalistickému systému vlastní. Za tuto krizi musel někdo zaplatit a její náklady socdem (se zbabělým požehnaním Levicové strany) naložila zcela na bedra pracujících. Byly rušeny nemocnice, školy v dělnických oblastech dostávaly méně

Šéf švédských konzervativců Fredrik Reinfeldt se volí při parlamentních volbách.

financí, státní společnosti byly privatizovány, rostla nezaměstnanost. Situace se v první polovině tohoto desetiletí nezlepšila, i když si švédské ekonomice vede velice dobře a švédští kapitalisté shrabují historicky vysoké zisky. Nezaměstnanost zůstává na stejně vysoké úrovni a tak bylo jasné, že bude hlavní otázkou voleb.

Sociální demokracie však na dotaz pracujících, jak chce nezaměstnanost porazit, odmítla odpovědět. Levicová strana slibovala do roku 2010 vytvořit dvě tisíce nových pracovních míst, ale nedokázala vysvětlit, jak to hodlá zařídit. Tak to nakonec byla Aliance, kdo udělal z nezaměstnanosti svůj hlavní volební trumf. Byla přitom ale přinucena přijmout kolektivní smlouvy a uznat důležitost odborů.

Co se Aliance pokusí udělat teď? Za všemi těmi usměvavými tvářemi se začne pomalu uvádět do pohybu reakční agenda. Bude se snažit zprivatizovat zbylé státní podniky, oslabit odbory, snížit dávky pro nezaměstnané atd. Již před volbami Aliance propagovala návrat žen do domácností (či k posluhování v domácnostech privilegovaných) a jejich situace se bude zhoršovat spolu ubýváním sociálního státu. Ony zaplatí nejvyšší cenu.

Ale vládnoucí třída ještě nemá bitvu zdaleka vyhránu. Odpor dělnické třídy poroste spolu s útoky buržoasie. Pracující a utlačovaní se musí neoliberální ofenzivě postavit na odpor, organizovat demonstrace a stávky, sami sebe do stávkových a akčních výborů, které budou zárodkem nové dělnické strany. Ta, s revolučním programem a zapojena v mezinárodní organizaci, 5. internacionále, zničí svržením kapitalismu ofenzivu kapitalistů jednou provždy.

Třídní boj ve Francii: Další kroky

Boj proti CPE v dubnu tohoto roku ukázal světu, jak organizovat odpor proti neoliberalním reformám v zaměstnanosti, vzdělávání a právech. Toto hnutí otřásl de Villepinovou vládou od základů. Porazilo zuřivého třídního nepřítele.

Ale také ukázalo, jak budovat demokratické struktury, s odpovědným a odvolatelným vedením, a bojovou jednotu mezi pracujícími, mládeží a přistěhovaleckými komunitami – důležité kroky v boji proti svůdcovství a zradám současných vedení hnutí pracujících.

Ale porážka CPE je jen dočasnou přestávkou v boji. Nápor, který by přišel v případě vítězství pravice v prezidentských volbách v příštím roce – nejpravděpodobnějším kandidátem je rasista a arci-neoliberal Sarkózy – by byl ještě zuřivější.

Na „levici“ by reformistická Socialistická strana, Komunistická strana a Zelení za normálních okolností byly koaličními partnery. Ale zatím je favoritem na prezidentského kandidáta v Socialistické straně Ségolène Royal, která se otevřeně nazývá blairistkou. Původně sekce 4. internacionály League Communiste Revolutionnaire (LCR) doufala ve volební koalici s Komunistickou stranou. Podobně jako Lutte Ouvrière (LO), další hlavní krajně levicová skupina, nakonec plánuje postavit svého

vlastního kandidáta, jímž je Olivier Besancenot.

Musíme mít jasno v tom, že vítězství socialistů nebude znamenat konec neoliberalních útoků, stejně jako tomu nebylo za jiného „levičáka“ z SP Lionela Jospina.

Jak se mohou revolucionáři postarat o to, aby skvělá hnutí z posledních dvou let – hnutí za Ne! v referendu o euroústavě, revolty na předměstích, boj zaměstnanců veřejného sektoru, masové hnutí proti CPE – našla adekvátní politické vyjádření?

Za prvé musí vzniknout masová, otevřená a demokratická debata o tom, jaký druh strany francouzští pracující potřebují. To je také nejlepší způsob, jak zapojit nové síly z boje proti CPE, které jsou zásadní pro jakékoli budoucí vítězství.

Za druhé musí tato debata zajistit jednotu v akci, nikoli jednotu založenou na bezzásadových volebních paktech. Takováto jednotu může být ukována, pokud všechny zapojené síly, včetně revolucionářů, otevřeně předloží svá vlastní hesla, taktiku a programy. Poté bude možné se shodnout na klíčových cílech boje, na akčním programu, a strany zatím budou předkládat své plné programy u svých vlastních kandidátů.

V takovémto akčním plánu by byl plán jak

vrátit nezaměstnané do práce, jak se vypořádat s rasismem a ukončit politiku „jednorázové imigrace“, která je založena na roční práci a povoleních k pobytu. Zúčastnění by rozhodovali, kolik postavit nových obytných domů, které existující projekty potřebují opravit, kolik je zapotřebí škol, nemocnic, mládežnických zařízení, parků či autobusových a vlakových spojů. Jak to zaplatit? Přinutíme platit bohaté, korporace a banky!

Tímto způsobem revoluční program spojuje boj za reformy s bojem o moc, a potřebou vyvlastnit vyvlastňovatele a chopit se jejich nesmírného bohatství.

Členové Ligy za 5. internacionálu ve Francii se domnívají, že dělnická strana, která je antikapitalistická a internacionalistická, bude muset také být revoluční. Dvě stě let bojů dělnické třídy potvrzuje, že můžeme uvolnit cestu nové, socialistické společnosti pouze svržením kapitalismu.

Budeme argumentovat, že může dosáhnout svého cíle dělnické moci a emancipace lidstva pouze tak, že se postaví za revoluci a přijme takový program boje, který ji může učinit realitou.

Marc Lasalle, Paříž

Kampaň proti vojenské základně USA: PRVNÍ PODPISY PŘEDÁNY, BOJ MUSÍ POKRAČOVAT!

Iniciativa NE základnám, jejíž je SOP společně s dalšími zhruba 40 organizacemi součástí, společně s organizátory dalších petic předala první várku peticí. Dohromady se sešlo na 38 tisíc podpisů. Iniciativa, která ve své petici požaduje vyhlášení referenda, shromáždila dosud okolo 6 tisíc. Zbytek posbíral Komunistický svaz mládeže s podporou KSČM a další dvě petice od jednotlivců.

Petice budou i nadále pokračovat – přinejmenším do oznámení USA o rozhodnutí ve výběru místa. SOP organizuje společně s organizací revoluční mládeže REVO každý týden petiční stánky a petici si můžete stáhnout i na našich webových stránkách.

Petice sama o sobě však nestačí. Nemějme iluze v to, že se vláda, ať už bude jakákoliv, či parlament rozhodnou vyhlásit referendum samy o sobě či jen na základě petice. Musíme ukázat sílu našeho nesouhlasu s umístěním raketové či radarové základny Spojených států i jinak – a to v ulicích.

Podle prvních průzkumů nesouhlasilo se základnou v ČR 83 procent občanů. Úkolem Iniciativy NE základnám musí být mobilizace co největšího počtu lidí na demonstrace a další veřejné akce. V České republice se zatím ukazuje poněkud nepoměr mezi nesouhlasem a ochotou ho vyjádřit v ulicích – tři demonstrace, které byly dosud uspořádány, se dohromady zúčastnilo pouhých tisíc lidí. To musíme změnit!

Čas se pomalu krátí – rozhodnutí

může být oznámeno již na summitu NATO v lotyšské Rize na konci listopadu. Bylo by to i symbolické, Spojené státy chtějí umístěním základny v ČR nebo Polsku posílit své postavení jediné světové velmoci. Jejich základna na území členského státu Evropské unie a v blízkosti Ruska by znamenala demonstraci síly a strategickou výhodu do budoucích meziimperialistických třenic.

Akce, které Iniciativa naplánovala pro nejbližší budoucnost, jsou především informačního a osvětového charakteru: 11. října se bude v libereckém Stereo café konat veřejná diskuse, na konec října je plánována debata na pražské Filosofické fakultě UK a 8.11. se odehraje v pražském klubu Cross propagační večer Iniciativy s promítáním a hudbou. Cílem je získat nové aktivisty a rozšířit povědomí o Iniciativě a jejich argumentech.

Musíme směřovat k co nejmasovější akci, která přinutí parlament přijmout zákon o referendu, ve kterém pošleme celý nápad s umístěním základny v Česku do pekel.

Přidej se k našemu boji proti základnám i ty – sbírej podpisy pod petici Iniciativy, rozšiřuj argumenty a články proti základně a účastni se akcí. Přidej se k našim petičním stánkům a dalším aktivitám! Kontaktuj nás!

NE základnám
www.nezakladnam.cz

Vláda bez důvěry, CO DÁL?

3. října se stalo to, co každý čekal. Vláda premiéra Topolánka nezískala důvěru. Člověk by si skoro mohl klást otázku: „Je to dobře nebo špatně?“, kdyby odpověď nebyla tak jednoznačná. Každý měl možnost sledovat činnost Topolánkovy vlády ve dnech, kdy to ještě nemohla „rozjet“ naplno, protože stále usilovala o hlas jednoho vážavého sociálního demokrata nebo komunisty, který by prokázal „státovnost“. Přesto jsme měli možnost vidět, že servítky si nikdo nebral a na ministerstvech začaly „noci dlouhých nožů“, od Tlustého financí po Julínkovo zdravotnictví.

Ten stačil ještě omezit působnost několika vyhlášek, které zmírňovaly rozkrádání peněz ve zdravotnictví. Langer nejdřív vytáhl „kauzu“ odposlechy, na jejím základě provedl čistku na vnitru, v policii a tajných službách, aby si snad nikdo nedovolil vyšetřovat pochybné aktivity svých spolustraníků. Nakonec, aby celou blamáž zakryl a ukázal rozhodnost vlády, vyhlásil protiteroristický poplach.

To vše se dělo pod Topolánkovým sloganem „vláda, co svou legitimitu získala z voleb“. Bohužel i tato vláda „v demisi“ bude tuto zemi spravovat ještě několik týdnů. Má totiž dva velké spojení. Tím prvním je prezident Klaus, čestný předseda ODS, tím druhým pravice většina v Senátu. Všechny tyto subjekty mají zájem na pravcové vládě a nevynechají jedinou příležitost jak jí podržet.

Bohužel parlamentní levice se není schopna této pravcové ofenzivě postavit. Za současné situace by měly ČSSD a KSČM jednotně požadovat vypsání předčasných voleb a mobilizovat pracující k porážce Modré šance. Aktivity Topolánkovy vlády k tomu přímo vybízejí.

Odbory se snad začínají probouzet ze zimního spánku a vnímat čerstvé útoky proti Zákoníku práce a dalším výdobytkům, jako je volno při úmrtí v rodině apod. Tyto útoky ze strany zaměstnavatelů a jejich organizací se budou stupňovat. Je dost pravděpodobné, že ještě zesílí po senátních a komunálních

volebách, protože dosud se zaměstnavatelé takticky drží zpět, aby pracující nevystrašili v nevhodnou dobu.

ČSSD a KSČM si však žijí ve svých světech. ČSSD stále prostřednictvím svého předsedy Paroubka šíří iluze, že může vzniknout nějaká vláda, kterou povede ČSSD a která zabrání nástupu Modré šance. Paroubek si ve svém sebestředném pohledu nedokáže přiznat, že proti této vládě stojí Klaus, Senát, lidovci i zelení. Tato vláda, i kdyby jí podpořili všichni komunisté a třeba bratr Kalousek, by měla velmi slabou pozici. Byla by naprostým rukojmím pravice a musela by skákat, jak by ta pískala – jinak by ji mohla kdykoli sestřelit.

Ještě podivnější je úloha KSČM. Její představitelé ani pořádně nevědí, jestli je horší Topolánkova vláda, nebo fakt, že čtyři měsíce po volbách nemá Česká republika stabilní vládu. Návrhy jejich řešení nemají se zájmy pracujících nic společného. Jak si představují svou vládu národní jednoty všech stran a program takové vlády nevědí ani oni sami, jen že má být „středová“ (čti programem pravicová, ale s ministerskými křesly pro levici).

Předčasné volby připouštějí, ale jsou vzdáleni tomu je aktivně požadovat a mobilizovat pro ně pracující. Místo toho se snaží vypadat státotvorně a jsou ochotni jednat s kýmkoli o čemkoliv. Aspoň že Topolánkově vládě nevyslovili důvěru, když už před lety zvolili Klause prezidentem...

Nakonec to vypadá, že se všechny strany víceméně shodnou na nějaké formě úřednické vlády – jaké to má dopady na pracující jsme viděli už za Tošovského kabinetu. Její členové nejsou nikomu odpovědní, dokonce ani tak, že by jim hrozilo případné další nevolení. Tím pádem mohou prosazovat „nepopulární“ opatření jak se jim zlíbí. Prosazování škrtnů a dalších „úsporných“ opatření jim naopak může pomoci k získání zaměstnání v managementu firem, které také „potřebují“ šetřit a např. propouštět.

Přesto však existuje alternativa. Tou je

požadavek na urychlené vypsání předčasných voleb, do kterých by levice mobilizovala pracující prodělnickým programem, který by nejen odmítl Modrou šanci a neoliberální reformy, ale zároveň požadoval i změnu Ústavy, tak aby nemohla být nedemokraticky zneužívána, jak tomu je v současnosti.

Základní je zrušení funkce prezidenta a Senátu. Klaus totiž již čtyři měsíce jasně ukazuje, že tento pozůstatek monarchie v republice slouží jako prostředek k prosazování vůle pravice, která by jinak nebyla schopna vládu vytvořit. Rovněž volební systém musí být modifikován zpět k čistému poměrnému zastoupení.

Socialistická organizace pracujících je revolučně marxistická (trockistická) skupina. Bojujeme proti kapitalistickému systému a jeho státu. Jsme za socialistickou společnost založenou na plánované výrobě pro uspokojování lidských potřeb místo diktatury trhu nad lidskými životy, za vládu většiny na základě zásad dělnické demokracie místo vlády menšiny mocných a bohatých.

Více o naší politice a našich názorech se dozvíte na webu:

<http://sop.revoluce.info>

Kontakt: sop@centrum.cz